

29 ὑπὸ σκεπτικῶν ὅτι οἱ μαθηταὶ θὰ κάμνωσιν διδακτικὸν περιπάτον καὶ ἐπισκέψεις φυσιογραφικῶν μουσείων, καὶ ἐπισκέψεις ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων, ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος.

Δύναται ὁ κύριος Μωραΐτης ν' ἀποδείξῃ ὅτι οὐχὶ ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, οὐχὶ ἀπαξ τοῦ μηνός, οὐχὶ ἀπαξ κατὰ τριμηνίαν, ἀλλ' ὅτι ἀπαξ καθ' ἑξαμηνίαν ἐξετελέσθησαν αὐτοὶ οἱ διδακτικοὶ περίπατοι;

Ἐπικαλοῦμαι . . . κτλ. . . . προκαλῶ . . . κτλ. . .

Εἰς τὴν ἀγγελίαν τοῦ ὑπέσχετο ὅτι ἐκάστην Κυριακὴν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν θὰ γίνεσθαι ἀπὸ κοινοῦ προσεῦχὴ μετὰ θρησκευτικῶν ἀσμάτων, καθ' ἣν θὰ ἐρμηνεύηται περικοπὴ τις τοῦ Εὐαγγελίου καὶ θὰ γίνεσθαι ἐπ' αὐτῆς λόγος οἰκοδομητικὸς τῶν παιδῶν.

Ἐκάστην Κυριακὴν, ἔλεγε; Οὐδεμίαν δὲν ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἐπικαλοῦμαι . . . κτλ. . . . προκαλῶ κτλ.

Καὶ ὅμως εἰς τὴν ἀγγελίαν τοῦ προτρέπων τοὺς γονεῖς νὰ προτιμῶσι τὸ ἰδικόν του ἐμπόρευμα ἀπὸ τὸ τῶν ἄλλων διδασκάλων, τοὺς καθίστα προσεκτικὸς διότι πρόκειται «περὶ τοῦ θείου καὶ ὑψίστου βουλεύματος, τοῦ τῆς ὁρθῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν παιδῶν! . . .»

Καὶ τὸ λέγει αὐτός, ὁ ἔχων πλῆρες λόγων μεγάλων τὸ στόμα καὶ κενὴν ἔργων τὴν διάνοιάν του, ὁ θάψας τὴν ψυχὴν του ἐντὸς τετραγωνικῶν τινῶν πῆχεων οἰκοπέδων, ὁ περιβάλλας τὸ παιδαγωγικόν του δίπλωμα εἰς σακκούλαν διὰ νὰ χρησιμεύῃ μόνον διὰ χρήματα, ὁ καταβιάσας εἰς ἐμπόριον τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἑλληνοπαιδῶν, ὡς νὰ ἦτο ἀνατροφὴ χοίρων.

Ἐπικαλοῦμαι κτλ. . . . προκαλῶ κτλ. . . .

Ἀπόμαχος.

— Κύρ περιπολάρχη, τράβα πάρα κάτω τὴν περιπολία σου, γιατί, γιὰ τὸ καλὸ ποῦ σὰς θέλομε, σὰν πατριῶτες ποῦ εἴμαστε, ἀπὸ 'δὼ κι' ἀπάνω βρωμᾷ μπαρούτι.

Καὶ ἔφευγον αἱ περιπολῖαι χωρὶς νὰ βγάλουν μιλιᾷ.

Ἠρχίζον τότε αἱ συνδιαλέξεις.

— Λες ρε νὰ γίνῃ τίποτα ἀπόψε, ἢ θὰ πᾶν στὰ πούφ;

— Μὰ θαρρῶ πῶς ὁ γέρος, (καὶ ἠνούνουν τὸν Καλλιφρονᾶ), ὅτι δὲν χορατεύει.

— Βέβαια ἂν πᾶν αὐτοὶ μέσα, ἄς πᾶμε καὶ 'μεῖς.

— Εἶνε καὶ ὁ Κορωνάος; Ἀντάμης. Παλλικάρη, μωρὲ, τῆς φωτιᾶς ἄνθρωπος, εἶδε τὸ 'μμάτι του πόλεμο. Δὲν εἶνε σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς σουρνοπαθάτους.

— Ἄμ' ἐκεῖνος ὁ Σμόλετζ τί σοῦ λέει πάλι; Χαῖ, χαῖ, εἴμεθα καλὰ ἀρματωμένοι.

— Καὶ τὸν Λεωτσάκο ποῦ τὸν ἀφίνετε; Μέσ' τὰ ὅλα. Εἴμουν, μωρὲ παιδιᾶ, μαζὺ του στὰ Καλαμπακικά. Οἱ τούρκοι μᾶς εἶχον ζώσει. Νὰ, ἡμεῖς, ἡμαστέ μιανῆς χουφτιᾶς ἄνθρωποι. Ὅχτὼ χιλιάδες οἱ τούρκοι, ἐβδομήντα ἔρημα κορμιὰ ἡμεῖς. Στενὰ τὰ πράγματα. — Παλλικάρη μου, μᾶς λέει ἔτσι κι' ἔτσι χαμένοι καὶ χαμένοι εἴμαστε. Γιουρούσι καὶ ὅπου τὰ βγάλῃ ὁ Θεός. Μόλις εἶπε αὐτὰ, καὶ φόρα τὴ πάλλα, καὶ φόρα μέσα στὸ λοφοῦσι τὸ τούρκικο. — Νὰ, μὰ τὸ Χριστὸ, νὰ μὲ κόψῃ ἡ Παναῖα, ἂν δὲν τοὺς ῥημάξουμε. Ἄνθρωποι εἴμαστε ἡμεῖς, ἢ λεοντάρια; Φευγιὸ οἱ τούρκοι. Νὰ φάω τὰ

ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ—ΑΠΑΡΤΙΑ.

Οἰκτρὸν θέαμα παριστᾷ κατ' αὐτὰς ἡ παρ' ἡμῖν ἀντιπολίτευσις. Βλέπουσα ὅτι δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ βλάψῃ τὴν κυβερνήσιν ἐσχέδιασε νὰ βλάψῃ τὴν βουλὴν, ἀλλὰ τυφλὴ ὑπὸ τοῦ πάθους δὲν εἶδεν ὅτι βλάπτει ἑαυτήν. Καὶ ἔχει μὲν πρὸ πολλοῦ καταπέσει ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ ἐπιμένει ἀκόμη νὰ καθιστᾷ ταῦτα φανερά διὰ τῆς ἀτόπου διαγωγῆς τῆς, ὡς νὰ κηρύττῃ «δὲν ὑπῆρξα ἱκανὴ ὡς κυβερνήσις, εἰμαι χειρότερα ὡς ἀντιπολίτευσις».

Ἐὰν ζητῇτε τὴν ἀπόδειξιν τῶν λόγων τούτων, μετάβητε εἰς τὸ βουλευτήριον. Μετάβητε ἵνα θαυμάσητε τοὺς ῥητορικοὺς λόγους τῆς ἀντιπολιτεύσεως οὓς προβάλλει μετὰ πείσματος κατὰ τῶν νομοσχεδίων τῆς κυβερνήσεως. Συγκεντροῦνται ἐν τρισὶ λέξεσιν ἄς ἐξέμαθε καὶ αὐτὸς ὁ Δημητρακάκης: «Δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία.» Οὕτως ἡ σημερινὴ ἀντιπολίτευσις ἐννοεῖ νὰ καταπολεμήσῃ τὰ νομοσχέδια τῆς κυβερνήσεως. Τί ἄλλο εὐκολώτερον; «Δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία!»

Θέλουν λοιπὸν νὰ παραλύσουν τὰς ἐργασίας τῆς βουλῆς. Νὰ καταστρέψουν δηλαδὴ τὰς ὥραιας ἐλπίδας ἄς παρήγαγεν ἡ εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄνοδος τοῦ νῦν κυβερνῶντος κόμματος. Ἐνθυμούμεθα ἀκόμη τὴν χαρὰν τοῦ ἔθνους τὴν παραχθεῖσαν ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς νέας κυβερνήσεως ἀνηκούσης εἰς μέγα μονομερὲς κόμμα. Πάντες εἶπομεν: «Ἰδοὺ ἐπέστη ἡ ὥρα νὰ ψηφισθῶσι τόσα σπουδαῖα νομοσχέδια κανονίζοντα τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὴν διαχείρισιν, ἐξασφαλίζοντα τὸν δημόσιον πλοῦτον καὶ δεσμεύοντα τοὺς Μπουμπούλας, οἵτινες συνήθισαν νὰ κολυμβῶσιν ἐντὸς ἑκατομμυρίων. Ἰδοὺ ἡ εὐτυχὴς περίστασις νὰ τεθῶσι φραγμοὶ κατὰ τοῦ ρεύματος τῆς διαφθορᾶς ὅπερ ἐκινδύνευε νὰ παρασύρῃ εἰς τὸ βάραθρον τῆς

κόκκαλα τοῦ πατέρα μου, τοῦ θεοῦ συχωρέστου, ἂν σὰς ψευτίζω. Τὸ πιστεύεις βλάμη; στή φιλία μας ποῦ ἔχομε. Τί νὰ σὰς πῶ; Νὰ, τοῦτο 'δὼ τὸ χέρι, αὐτὸ, νὰ, αὐτὸ ποῦ βλέπετε, αἱ, τί νὰ σὰς πῶ;... μὰ θὰ ἔχῃ σφαῖρη, τὸ λίγο τὸ λιγώτερο, γιὰ νὰ μὴ 'μπῶ πολὺ, τὸ λιγάκι ἴσα, ἔτσι ἀπάνω κάτω σὰν μὰ θὰ μοῦ 'πῇτε τώρα πῶς σὰς λέγω ὑπερβολή, ὅχι ὅμως, νὰ μὴ σκάσω, νὰ μὴ ξεμερωθῶ, ἂν δὲν ἐσφάξῃ αὐτὸ τὸ χέρι μου, χίλιους, ὅχι πεντακόσους, ἄς ἦνε τέλος πάντων ἑκατὸ δέκα, βρὲ ἀδελφε, ἂν δὲν μὲ πιστεύετε καὶ σὰς φαίνεται ὑπερβολή, ἄς ἦνε καὶ ἓνα, τέλος πάντων, ἂν δὲν μὲ πιστεύεται ἂν καλὰ καὶ τί ἀνάγκη ἔχετε νὰ μὴ μὲ πιστεύσετε. Εἴμουν, δὲ καὶ τότε θηρία. Μὲ μιὰ γροθιά σκότωνα βουβάλι καὶ σὰς ἀκόμη!... Αἱ καυμένα χρόνια, παληὰ μου νειάτα... Δὲν ἔχει καὶ κάμμία ταβέρνα ἐδῶ παρακάτω, νὰ σὰς τὸ διηγηθῶ, ποῦ νὰ σὰς ἀνατριχιάζῃ ἡ πέτσα. Μωρὲ, ξέρετε τί κερατᾶς ἡμουν στή νεότη μου, ἡμουν καὶ εἰμαι... ὅχι δὲν εἰμαι... ἀλλὰ ὁ λόγος τὸ φέρει... Ἐτσι θέλω νὰ σὰς πῶ... πῶς νὰ σὰς τὸ 'πῶ.

— Καλὰ, ἀδελφε, μᾶς ἔδωκε καὶ καταλάβουμε. Δὲν εἶνε ἀνάγκη καὶ τόσο πολὺ νὰ τὰ ψιλολογούμε. Ξερονόμαστε ὅλοι.

— Μὰ δὲν σὰς τελείωσα τὴν ἱστορίαν τῆς Καλαμπάκας . . .

— Τώρα μεταξύ μας δὲν τὰ ξέρομε.

— Ὅχι, ὁ λόγος τόχει.

ἀπογνώσεως ἅπαν τὸ νεαρόν ἡμῶν ἔθνος. Ἴδου περίστασις νὰ ἀφαιρεθῶσι πολλὰ δολώματα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἐξουσίας. Ἴδου καιρὸς νὰ μεταρρυθμισθῶσι καὶ κανονισθῶσι τὰ ἀσύντακτα στρατιωτικὰ καὶ νὰ ληφθῇ γενναία ἀπόφασις περὶ στρατιωτικῆς τοῦ ἔθνους προπαρασκευῆς.»

Ταῦτα εἶπε τὸ ἔθνος, ταῦτα ὑπεσχέθη ἡ νέα κυβέρνησις διὰ τοῦ προγράμματός της καὶ ταῦτα ἤρξατο ἐκπληροῦσα δι' ἐπιπόνου ἐργασίας συντάσσουσα τὰ μᾶλλον κατεπεύγοντα διὰ τὴν παρούσαν σύνοδον νομοσχέδια. Καὶ ὀφείλομεν ἀληθῶς πάντες νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ὑπεράνθρωπον ἐργασίαν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ νυχθημερόν ἐργαζομένου.

Ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἤρσαν εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν. Οἱ ἀποτελούντες αὐτὴν, συνηθισμένοι εἰς τὸ κολύμβημα τῆς διαχειρίσεως, δὲν εὗρον καλὰ τὰ λαμβανόμενα πρὸς ἐκασφάλισιν τοῦ δημοσίου πλούτου μέτρα καὶ ἤρξαντο νὰ σκέπτονται περὶ ματαιώσεως τῆς ἐπ' ἀγαθῷ ἀρξαμένης μεταρρυθμίσεως. Ἡ ἀντιπολίτευσις, τὸ γνωρίζομεν ὅλοι, θέλει προϋπολογισμὸν Μπούμπουλην ἄνευ νόμων, θέλει πιστώσεις ἀορίστους πρὸς ἀορίστους σκοποὺς, θέλει ἐλευθερίαν ἐνεργείας ἐν πᾶσι, διότι ἐν τοιαύτῃ μόνον ἐλευθερίᾳ εὗρισκε τὴν πλειοψηφίαν καθ' ὅλον τὸν βίον της. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ νομοσχέδια πάντα ἦσαν συντεταγμένα κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῶν καλῶς κυβερνωμένων κρατῶν, ἡ ἀντιπολίτευσις εὗρεται ἐν μεγίστῃ δυσχερείᾳ. Μετὰ πολλὰς ὅμως σκέψεις συνετάχθη ὁ ἀπότομος ῥητορικός λόγος: «Δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία!» ὅστις ἐπανελαμβάνετο καθ' ἑκάστην.

Καὶ ἐνῷ δ' οὕτως ἐν τῇ βουλῇ ἐπολέμει ἡ ἀντιπολίτευσις ἐξευτελιζούσα ἑαυτὴν, μία τῶν μᾶλλον ὑποκριτικῶν ἐφημερίδων, ἥς ἡ γνώμη εἶνε χαμαιλέοντος χρῶμα, ἔγραφε μετὰ θλιψέως «Τί κακό! Πολλὰ νομοσχέδια ψηφίζονται. Μεταφράζονται ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Δὲν εἶνε καλὰ.» Καὶ ἄλλα τοιαῦτα φλυαρήματα.

Ἀλλὰ, κύριοι, εἶνε αὐτὰ συζήτησις; Εἴπατε, ἐὰν δύνασθε, εἰς τί τὰ εἰσαχθέντα νομοσχέδια βλάπτουσι τὴν διοίκησιν ἐν γένει, ἵνα μεταρρυθμισθῶσι κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ἀορίστως ὅμως οἱ μὲν λέγοντες δὲν εἶνε ἀπαρτία, οἱ δὲ ὅτι εἶνε πολλὰ τὰ νομοσχέδια καὶ μεταφρασμένα. ὁμοιάζετε μὲ ἀπηλπισμένους ἀνθρώπους, οἵτινες ἔχασαν πλέον πᾶσαν ἐλπίδα ἐκνόμου ἀντιπολιτεύσεως.

Ἐν τούτοις, κύριοι ἀπηλπισμένοι, **ἀπαρτία ὑπάρχει** καὶ τὰ νομοσχέδια θὰ ψηφισθῶσι πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ λαοῦ, ὅστις εὐγνωμονεῖ τὴν παρούσῃ πλειοψηφίᾳ ἐὰν κατορθώσῃ νὰ δέσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἀσφαλέστερον τὰς δαπανηρὰς χεῖρας τῶν Μπουμπούλων τῆς Ἀντιπολιτεύσεως.

Ἀπαρτία ὑπάρχει καὶ μὴ ἀνησυχεῖτε. Ὁ μὲν θόρυβος ὃν ἐγείρετε ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ, γίνετε πρὸς βλάβην σας, ὁ δὲ θόρυβος ὃν ποιεῖτε διὰ τῶν τόσων ἐφημερίδων σας εἶνε ψευδής, διότι ἡ κοινὴ γνώμη εἶνε ἐναντία σας. Τὸ διαζύγιον μεταξὺ αὐτῆς καὶ ὑμῶν ἐγένετο πρὸ πολλοῦ καὶ πρέπει νὰ μεταβληθῶσιν οἱ νόμοι τῆς φύσεως, ἵνα τείνῃ ὑμῖν τόσον ταχέως πάλιν τὴν χεῖρα. Τὸ ἔθνος ἀηδίασε τοὺς ψευδοπολιτικούς ὅπως τοὺς ψευδοϊατροὺς. Ἐνεπιστεύθη εἰς πολιτικούς σοβαροὺς, καταλλήλους τῶν περιστάσεων, ἔχοντας τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίζωσι πάντ' ἐθνικὸν κίνδυνον καὶ ἐν ἐλπίδι νὰ ἐργάζωνται μετ' ἀφοσιώσεως ὑπὲρ ὀρισμένου σχεδίου. Ἐνεπιστεύθη εἰς πολιτικούς θεωρήσαντας κύριόν των μέλημα τὴν παρὰ κώλυσιν τοῦ χειμάρρου τῆς διαφθορᾶς, οὗ τὴν κοίτην ὑμεῖς τόσον ἐπιτηδεύετε ἐξωμαλύνετε. Ἐὰν δὲ δὲν ἐντρέπεσθε, ἐξακολουθεῖτε νὰ γίνεσθε θέατρον κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν. Τὸ κοινοβούλιον σήμερον εἶνε ἡ **ἀπαρτία**, εἶνε τὸ **ἔθνος**. Σεῖς ἐτέθητε ἐκτὸς τοῦ ἔθνους. Σήμερον σὰς ἀφαιρεῖτε ὁ λόγος, διότι τοιοῦτοι τετριμμένοι λόγοι, οἷος ὁ δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία, εἶνε ἀνάρμωστον πλέον ν' ἀντηχοῦν ὑπὸ τοὺς χρυσοὺς θόλους τοῦ ἐλληνικοῦ βου-

— Δὲν πειράζει, ἄλλη φορὰ.

— Μὰ δὲν ἔχει τὸ γούστο, τὴν ἔχει τὸ χάρι . . . Ποῦ νὰ ἔβλεπες τοὺς τούρκους . . . ὃχ κακομοῖρὶ μου, καὶ νὰ σὲ πῆγαινε ριπιτί. Μὲ κατὶ σαρίκια, μὲ κατὶ σέλες, μὲ κατὶ φαριδιὰ μανίκια, ἕως ἐδῶ κάτω, μὲ κατὶ σαλβά-ρια, ποῦ ἐνόμιζες πῶς εἴτανε φτιασμένα ἀπὸ ἀτζέμι-πιλάφ . . . Ἀληθινὰ, φάγατε σεῖς; Ἐγὼ, νὰ σὰς ἑομολογήθῃ τὴν ἀμαρτίαν μου, δὲν ἔχω φαγωμένο ἀκόμη καὶ ἔσφιξα καὶ ἓνα δυὸ ποτηριαὶς παρκαπάνω, καὶ . . . νὰ τὰ λέμε χωρὶς ντροπῆς, σὰν νὰ ζαλίστικα λιγάκι, εἶμαι, δηλαδή, μέντζα, μέντζα. Ἀκόμη μία καὶ μὲ πᾶτε μὲ τὸ κάρρο . . . Γιὰ νὰ σὰς πῶ; Εἶνε καὶ τὸ Ραλλάκι μας ἀπάνω. Παιδί μάλαμα. Μαζὺ παίζομε τὴν ἀμπαρόριζα. Τοῦ ἔχω ρίξει γροθιά, ποῦ τὸν ξιθέωσα. Μὰ ξέρετε τί μοῦκαμε; Παίζαμε τοὺς βόλους καὶ ἤθελε νὰ μοῦ κάμῃ ζαβολιαίς. Πρὲ δός μου τὸν βόλο πίσω τοῦ λέω. Δὲν στὸν δίνω μοῦ λέει. Βρὲ θὰ τῆς παίξωμε, τοῦ λέω, δικός μου εἶνε, μοῦ λέει, μωρὲ φέρε, λέω, δὲν σοῦ δίνω, λέει, μὲ τὸ λέω καὶ μὲ μοῦ τὸ λέει, τσακονόμαστε, στὸν βάζω κάτω, ἡμουν πιὸ χειροδύναμος ἐγὼ, καὶ σοῦ τὸν δίνω, καὶ σοῦ τὸν δίνω, ποῦ τὸν ἔκανα τοῦ ἀλατιοῦ. Ἡ-θελε ὁ πατέρας του νὰ κἀνῃ τοῦ πατέρα μου ἀγωγή, ἀλλὰ τὰ συμβιβάσαμεν καὶ πιαστήκαμε πάλι φίλοι.

Ἐν ᾧ τοιαῦτα διελέγοντο οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν τῇ οἰκῇ τῆς Μκρινούλας οἱ συνελθόντες προέβαινον εἰς ὀριστικὰς ἀποφάσεις.

— Πρέπει, ἔλεγεν ὁ γερο-Καλλιφρονᾶς, νὰ δώσωμεν νὰ ἐννοήσῃ ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἐσώθησαν πλέον τὰ ψέμματα καὶ ὅτι δὲν παίζομε.

— Ἀνάγκη, προσέθηκεν ὁ Ψύλλας, νὰ προβῶμεν μετὰ συνέσεως καὶ περισκευμένων· πρέπει νὰ συνεννοηθῶμεν καὶ μετὰ τῶν κυριωτέρων, πρέπει νὰ γίνηῖ κατὶ τι τὸ ὁποῖον νὰ συνταράξῃ καὶ ἐξαγριώσῃ εἰς ἄκρον τὸν λαόν.

— Προτείνω, εἶπεν ὁ Λεωνίδας ὁ Βαύλγαρης, ὁ τόσον ἀρεσκόμενος εἰς τὰς ἐπαναστάσεις χωρὶς νὰ ριψοκινδυνεύῃ, νὰ ἐνοικιάσωμεν ἓνα σπίτι κ' ἐκεῖ ν' ἀρχίσωμε τὴν κατασκευὴν φυσιγγίων, νὰ προμηθευθῶμεν δὲ καὶ ἱκανὸν ἀριθμὸν ὅπλων, διότι ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἀποφασίσωμεν πάντοτε θὰ εὕρωμεν ἀντίστασιν.

— Πρὶν προβῶμεν, ὑπέλαβεν ὁ Κορωνάτος, δέον ἡμεῖς νὰ διατελῶμεν φαινομενικῶς ὅλως ἀμέτοχοι τῶν ταραχῶν, ἃς ὀφείλουσαν ν' ἀναλάβουν, ὡς μέχρι τοῦδε, οἱ φοιτηταὶ καὶ ὁ λαός. Αὐριοι δέον νὰ συνέλθῃτε εἰς τὴν γερουσίαν καὶ ἀπαιτήσητε, εἶπε πρὸς φοιτητὰς καὶ πολίτας ἀποτεινόμενος, ἐν αὐτῇ τὸν καθορισμὸν τοῦ διαδόχου καὶ τὴν ἄμεσον διοργάνωσιν τῆς ἐθνοφυλακῆς.

— Ἐγὼ, διέκοψεν ὁ Ράλλης, ἀναλαμβάνω, μέσα στὴ γερουσία νὰ φωνάξω ὅλα αὐτὰ ποῦ λέτε.

— Ἐγὼ, ἐπεπρόσθεσεν ὁ Σκαρβέλης, ἀναλαμβάνω νὰ συναθροίσω ἀπὸ τὸν λαόν ποῦ εἶνε κάτω καὶ νὰ τὸν πληροφωρῶ γιὰ τὴν αὐριανὴν ἀπόφασιν.

Ὁ δὲ Δόσιος ἐγερθεὶς ἐξημμένους:

Λευτηρίου. Αὐριον θὰ σὰς ἀφαιρεθῶσι καὶ ἄλλα. Διότι πιστεύομεν ὅτι ἡ κυβέρνησις θὰ φροντίσῃ καὶ περὶ τιμητῶν, οἵτινες ἔχοντες ἐκτεταμένην ἐξουσίαν θὰ διαγράφωσιν ἐκ τοῦ βουλευτικοῦ καταλόγου τοὺς ἀκοσμοῦντας καὶ τὴν βουλὴν ὑβρίζοντας.

Χρὰπ-Χρὰπ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΜΟΥ.

Εἶναι δρᾶμα; Εἶναι κωμωδία; Εἶναι φάρσα; Εἶναι μυθιστόρημα; Διήγημα; Διάλογος; Τί εἶναι; Εἶναι **féerie!**

Ἔως ἐδῶ δὲν εἶπα τίποτε!

Εἶναι λοιπὸν **féerie** ἐκτελεσθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων τῆς βουλῆς τῇ 15 Ἰουνίου 1882 παρούσης τῆς κυβερνήσεως, πλήρους ἀπαρτίας φίλων της, οὐδενὸς σχεδὸν κουμουνδουρικοῦ, καὶ $\frac{2}{10}$ δεληγιαννικῶν, τοῦ Ρηγοπούλου καὶ τοῦ Ζυγομαλά, ἐξ ὧν πάλιν τὸ $\frac{1}{10}$ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐχάνετο εἰς τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ ἢ τὸν καταρράκτην τοῦ Νιαγάρρα, ὡς ἤθελεν εἶπει τὸ ἄλλο $\frac{1}{10}$, ὁ Ρηγόπουλος, ἢ ἔδυεν εἰς τὸ κενὸν ὡς διάττων, ὡς ἀερόλιθος, ὡς βολίς, ὡς ἀστήρ . . .

ὡς ἀστήρ ἐξαίφνης δύων
γράφατε θὰ πῶ θακρύων
εἰς τὸν τάφον μου ἐλπίς . . .

Ἄλλ' οὔτε ἐλπίδα βλέπω, οὔτε γράψιμο καὶ μόλις διακρίνω τὸν τάφον μου καθὼς ἤρχισα. Ἄς ἀρχίσωμεν λοιπὸν ἀλλέως, διηγηματικῶς.

Ἐγὼ καὶ ὁ στόμαχός μου ἐκαθήμεθα εἰς τὸ θεωρεῖον

τῶν δημοσιογράφων. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ στόμαχός μου δὲν εἶναι δημοσιογράφος, εἶναι ὅμως δημοσιογραφικὸς καὶ διὰ τοῦτο, οὐχὶ τὸσον καταχρηστικῶς ἀνέβη καὶ αὐτός. Αἱ ἐκ τῆς αἰθούσης ἀναθυμιάσεις ἦσαν ἀφόρητοι, ἀλλ' ἡ ῥίς μου εὐγνώμων πρὸς εὐφροσύναν φίλην μου προησπίζετο ἀπὸ τὸ λεπτότατον ἄρωμα γαρουφαλοῦ, ὅπερ ἐκείνη ὥσει προνοοῦσα περὶ τῆς ἡσυχίας αὐτῆς μοι εἶχε προσφέρει, γαρούφαλον μὲ πέταλα ῥοδόχροα ὡς οἱ ὄνυχες τῆς κυρίας του ἢ αἱ παρειαὶ τῆς φίλης αὐτῆς καὶ σκληρὰς φίλης ἐμοῦ, ἥς τὸ ὄνομα ἐκφράζει τὸ γλυκύτερον ῥοδόχρουν.

Ὁ στόμαχός μου αἴφνης ἐξέβαλε κραυγὴν. Εἶχεν εἰσβάλλει ἐντὸς αὐτοῦ ἡ πείνα. Ἐπὶ τοῦ βήματος ἦτο ὁ κ. Ζηνόπουλος. Τὰ φῶτα ἦσαν ἤδη ἀνημμένα. Συνεζητεῖτο τὸ περὶ νομικῶν συμβούλων νομοσχέδιον. Ὁ κ. Κουμουνδούρος μετὰ τῶν φίλων του εἶχεν ἀναχωρήσει. Ὁ κ. Δηλιγιάννης μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν βουλευτῶν, ὧν ἔχει τὴν τιμὴν νὰ διερμηνεύῃ τὸ φρόνημα, εἶχεν ἀπέλθει. Ὁ στόμαχός μου μ' ἐβίαζε ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Κύριε στόμαχε, ἔχω ἔνστασιν, τῷ λέγω.

— Κύριε πρόεδρε, ἔχω ἔνστασιν, φωνάζει ὁ κ. Κώστας Κουμουνδούρος, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐγὼ καὶ ὁ Κώστας συνηντήθημεν εἰς τὰς ἰδέας. Ὁ κ. Ζηνόπουλος καταβαίνει τοῦ βήματος, ὁ κατάλογος ἀναγινώσκεται καὶ εὐρίσκονται παρόντες 130. Ὁ κ. Ζηνόπουλος ἀρχίζει καὶ πάλιν. Ἄλλ' ὁ ἀξιοτίμος ἐκ Γόρτυνος βουλευτῆς κ. Ι. Ἀντωνόπουλος, φίλος τοῦ ἀξιότιμου ἐκ Γόρτυνος ἡμικομματοάρχου προσβάλλει καὶ πάλιν ἔνστασιν ἐλλείψεως ἀπαρτίας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἀρχίζει ἡ φαντασμαγορία.

Οἱ Τρικομικοὶ ἐγείρονται ἀφηνιασμένοι.

— Ν' ἀναγνωσθῇ, κ. πρόεδρε, ὁ κατάλογος.

— Εἰσθε ἀδιάκριτοι.

— Φευγάτε, δὲν σὰς θέλομεν.

— Αὐτὰ, εἶπεν, εἶνε τσιριτσάντζουλες, ἂν θὰ γίνῃ, νὰ γίνῃ μιά καὶ καλή. Τί τὰ ψιψιλίζομε. Ἐγὼ θὰ κουμπουριάσω τὴν βασιλίτσαν, ἢ τὸν βασιλέα, ὅποιον ἐπιτύχω καὶ ἂς πᾶω καρμανιόλα. Δὲν εἶπε ὁ κ. Καλλιφρονᾶς, ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ κατὶ τὸ ὅποιον νὰ διαταράξῃ τὸν λαόν; Ἰδοὺ τὸ μέσον, τὸ προσφέρω ἐγώ. Μπάμ. Κάτω. Ἐπειτα παρὰ νὰ μὲ λυώσουν στὴ φυλακὴν, μία καὶ τίναγμα τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα.

— Καὶ ἐμένα διέκοψεν ὁ σοφατζῆς, Λεωνίδας Παύλου, μοῦ κατέβη μία ἄλλη ἰδέα, ν' ἀλείψω ὅλα τὰ κάγκελα τοῦ βασιλικοῦ κήπου πετρέλαιον, νὰ βάλω φωτιά νὰ κάψω τὸν βασιλικὸν κήπον, στὸν κίνδυνον θὰ πεταχθοῦν νὰ φύγουν. ἀπὸ τὸ παλάτι ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ Ἀμαλία καὶ ἐκεῖ στὴν ἀνεμοταραχὴ νὰ γίνῃ ὅ,τι γίνῃ. Πέρνω μάλιστα καὶ τὸν φίλον μου Γιώργη. Ἐρχεσαι Γιώργη;

— Μὲ τὰ τέσσαρα.

Παρενέβη καὶ ὁ Νάκης τότε:

— Ἄν ἦναι νὰ γίνῃ τίποτα, εἶπεν, ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου ἀναλαμβάνομε τὴν κατασκευὴν τῶν φυσιγγίων, ξέρω μάλιστα νὰ κατασκευάζω καὶ βαρελότια, μὲ τὰ ὅποια μποροῦμεν νὰ γεμίσωμε ὅλη τὴν πλατεῖα τῶν ἀνακτόρων, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ πλησιάσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς θέλοντας νὰ βοηθήσουν τὸν βασιλέα.

— Αὐτὰ ὅλα, ἀντεῖπεν ὁ Ψύλλας, εἶνε σχέδια.

— Δύνανται ὅμως νὰ γίνουν πράξεις.

— Καλὰ σκεπτόμεθα ἄλλοτε, ἀφοῦ ἴδωμεν τι ἀποτέ-

λεσμα θὰ φέρωμεν αὐριον.

Μετὰ τινὰς διαλέξεις οἱ συνηθροισμένοι ἤρχισαν διερχόμενοι, ἐν ᾧ ὁ Σκαρβέλης καθ' ὁμίλους ἀθροίζων τοὺς φρουροῦντας πολίτας τοὺς διεκοῖνου τὴν ληφθεῖσαν διὰ τὴν αὐριον ἀπόφασιν.

Μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ πλήθους ἐνῷ ὁ Σκαρβέλης ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν του συνελήφθη ὑπὸ κουστοδίας φουστανελόφρων κλητῆρων, Χιμακρωτῶν πάντων, καὶ ὠδηγῆθη εἰς τὰς φυλακάς.

Τὴν ἐπιούσαν οἱ φοιτηταὶ μετὰ τῆς χλεμπάγιας τοῦ Ψυριοῦ καὶ τῆς Πλάκας ἐπολιόρχουν τὴν ὄπισθεν πλευρὰν τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν ᾗ ἡ γερουσία συνεδρίαζε.

Τὰ θεωρεῖα ἦσαν πλήρη, ὁ δὲ Ράλλης καὶ Γούδας μετὰ τῆς θρασεῖας παρέας τῶν ἔπνεον μένεα διὰ τὴν προσφυλάκισιν τοῦ νεανίου Σκαρβέλη, ὅστις ἦτο εἰς ἐκ τῶν μᾶλλον φανατικῶν ὁπαδῶν τῆς ἐπαναστάσεως.

— Δηλαδὴ καθὼς πᾶμε, ἔλεγεν ὁ Γούδας, ἕνα ἕνα θὰ μᾶς ξεπατώσουν ὅλους.

Ὁ Δόσιος συστρέφων τὸν μικρὸν μύστακά του καὶ τρίζων τὰ δόντια του ἐνητένιζε προκλητικῶς τοὺς κλητῆρας; ἕκαστος τῶν ὁποίων τοῦ ἐφαίνετο ὡς μπόγιας μετμηφισμένος.

— Ἔτσι μοῦρχεται, εἶπε, νὰ τοὺς φάγω μὲ τὰ δόντια τ' αὐτιά των τὰ πετσένια.

— Ἄμ ἂν ἦσαν ἄνθρωποι αὐτοὶ, ἀπήντησεν ὁ Ράλλης, δὲν θὰ τοὺς ὠνόμαζον καὶ ὄργανα.